

NICOLE BOYLE RØDTNES

HAVETS MAGI

DEN NYE VIKAR

ILLUSTRERET AF ANITA SØLVER

★ ★
Alvilda
★

Jeg blev fundet på stranden som lille sammen med to andre børn, Storm og Isla. Det eneste, jeg havde på mig, var et armbånd. Jeg har altid vidst, at jeg var anderledes, men først for nylig fandt jeg ud af hvordan.

For kort tid siden var jeg ude at sejle med klassen. Båden kæntrede, og jeg var ved at drukne. Men så knuste jeg en af perlerne på armbåndet, og med ét blev mine ben til en havfruehale.

Jeg var ikke den eneste, der oplevede det. Storm og Isla har de samme armbånd, og de blev også til havfolk. Vi lovede hinanden, at vi ikke ville sige noget om det til nogen. Men hvordan skjuler man så stor en hemmelighed?

Store spørgsmål

Jeg sidder på badebroen. Solen er ved at stå op. Den kaster et rødt skær over havet og stranden. Mine fødder glider let gennem vandet, mens jeg piller ved mit armbånd. Det armbånd, der ændrede alt. Siden min første forvandling har jeg været nede ved stranden hver dag. Jeg må dyppe mine fødder i havet, ellers tørrer jeg ud og dør.

Når jeg sidder her, føler jeg mig næsten normal. Der er ingen, der kan se, at jeg er anderledes. Men inden i mig er der en længsel efter igen at knuse en perle og lade mine ben blive til en hale.

Jeg ser på uret. Skolen starter snart. Jeg
må afsted.

”Storm, Mira og Isla, I skal lige en tur forbi sundhedsplejersken,” siger Ea, da timen starter.

”Hvorfor?” Isla ser træt ud. Hun har ikke lyst til at have noget med mig og Storm at gøre. Hun vil bare være normal.

”Det er bare et lille tjek. Kom nu afsted med jer,” siger Ea.

”Tror I, de ved noget?” spørger jeg, da vi krydser gården for at komme hen til sundhedsplejerskens kontor.

”Hvis I har holdt kæft, som vi aftalte, så *kan* de ikke vide noget,” siger Storm. Han kigger strengt på mig og Isla.

”Jeg har i hvert fald ikke sagt noget,” siger Isla. ”Jeg vil bare gerne glemme det hele.”

”Hvis de vidste noget, var det nok også politiet, vi skulle tale med, og ikke Ulla,” siger Storm.

